

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

P-1944/00

21 -07- 2015

24. PŽ-2067/15-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Alice Pelicarić, predsjednice vijeća, Kamelije Parać, sutkinje izvjestiteljice, i Branke Šabarić Zovko, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja LAPIDARIJ d.o.o., OIB 29829212952, Zagreb, Habdelićeva 1, kojeg zastupa punomoćnica Ljerka Šmit-Primorac, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika TVORNICA DUHANA ZAGREB d.d., OIB 676896631853, Rovinj, Obala Vladimira Nazora 1, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukić, Jelušić, Šulina i dr. u Rijeci, radi isplate iznosa od 100,668.832,59 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-1944/00 od 19. prosinca 2014., u sjednici vijeća održanoj 3. lipnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-1944/00 od 19. prosinca 2014. u točki I. njene izreke i u točki II. njene izreke u dijelu u kojem je naloženo tužitelju u roku od osam dana podmiriti tuženiku trošak postupka u iznosu od 1,010.000,00 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Karlovcu poslovni broj P-1944/00 od 19. prosinca 2014. u točki II. njene izreke i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika da mu tužitelj naknadi trošak postupka u iznosu od 27.165,00 kn (dvadesetsedamtisućastošezdesetpet kuna).

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu je presudom poslovni broj P-1944/00 od 19. prosinca 2014. odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se naloži tuženiku da mu u roku od osam dana isplati iznos od 100,668.832,59 kn s pripadajućim kamatama i troškovima postupka na ime naknade štete te je naložio tužitelju da u istom roku tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 1,348.460,00 kn, dok je tuženikov zahtjev za naknadu troška u iznosu od 1,037.165,00 kn odbijen.

Tako je odlučio prvostupanjski sud jer je nakon provedenog postupka utvrdio da tužitelj nije dokazao da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora o poslovnoj suradnji u razdoblju od 16. studenoga 1994. do 5. lipnja 1995.

Protiv presude žalbu je podnio tužitelj. Presudu pobija u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev i u dijelu u kojem mu je naloženo da tuženiku naknadi trošak postupka iz svih žalbenih razloga. Predlaže da ovaj sud presudu u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženik nije dao odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana osim u dijelu koji se odnosi na trošak postupka.

Ispitavši pobijanu presudu na osnovi odredbe iz čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je prvostupanjska presuda pravilna i zakonita osim u dijelu koji se odnosi na trošak postupka.

Tijekom postupka nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti jer je prvostupanjski sud izložio zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile, koje je od tih činjenica utvrđivao te koje materijalno-pravne odredbe je primijenio.

Iz spisa proizlazi da je predmet spora naknada štete u iznosu od 100,668.832,59 kn na ime izgubljene zarade zbog povrede Ugovora o poslovnoj suradnji bez datuma te Anexa tom ugovoru od 28. travnja 1995. kojeg su sklopili prednik tužitelja C.T. - Automati d.o.o. iz Zagreba kao zakupodavac i tuženik kao zakupoprimalac.

Sporno je između stranaka jesu li stranke bile u poslovnom odnosu na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji bez datuma te Anexa tom ugovoru od 28. travnja 1995. tj. je li ih ovlaštena osoba tuženika potpisala, pa slijedom toga i postojanje ostalih pretpostavki odgovornosti za štetu iz čl. 154. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01; dalje: ZOO).

Tijekom prvostupanjskog postupka utvrđene su sljedeće činjenice:

- da se na ugovoru o poslovnoj suradnji zakupu kolona na aparatima za prodaju cigareta bez datuma, na koji se tužitelj poziva, na mjestu ugovaratelja nalazi potpis Mladena Mitaka kao zastupnika po zakonu tužitelja, dok se ne nalazi potpis tuženika na mjestu ugovaratelja već samo paraf Milana Hašpergera na dnu svake stranice tog ugovora

- da je anex tom ugovoru od 28. travnja 1995. osim Mladena Mitaka potpisao također i Milan Hašperger

- da je Milan Hašperger u razdoblju od 30. prosinca 1991. do 16. svibnja 1994. bio rukovoditelj prodajnog sektora koji je mogao zastupati društvo tuženika neograničeno u okviru upisane vanjskotrgovinske djelatnosti

- da je u razdoblju od 16. svibnja 1994. pa nadalje Milan Rebac kao direktor bio ovlašten zastupati društvo tuženika neograničeno u okviru upisane djelatnosti društva te u vanjskotrgovinskom prometu te da mu predmetni ugovori nisu poznati

- da Milan Hašperger nakon 16. svibnja 1994. više nije bio ovlašten zastupati društvo bez odobrenja Milana Rebca

- da je svjedok Neđo Jelčić, koji je saslušan kao svjedok, u svom iskazu između ostalog izjavio da s obzirom na kazneni postupak koji se vodio protiv Milana Hašpergera i Milana Mitaka te činjenicu da je g. Mitak bio član i direktor društva Selecta i Selecta International s kojima je tuženik poslovao te da je iz tog posla ostao veliki dug Selecte prema Tvornici duhana Zagreb radi čega je tuženik pokrenuo spor radi namirenja potraživanja mišljenja je da nitko u Tvornici duhana Zagreb ne bi se u tom vrijeme usudio predložiti da tuženik uđe u poslovni odnos s nekim drugim društvom kojega je član g. Mitak

- da su svjedoci Neđo Jelčić i Miško Baković suglasno iskazali da su se kod tuženika redovno održavali kolegiji kojima je prisustvovao glavni direktor Milan Rebac i direktori pojedinih sektora, na kojima se raspravljalo o poslovanju pojedinog sektora i o sklopljenim ugovorima, da su oba svjedoka prisustvovala kolegijima koji su se održavali te iz njihovih iskaza neprijeporno proizlazi da na tim kolegijima nikada nije bilo izneseno da bi bio sklopljen predmetni ugovor o poslovnoj suradnji

- da iz nalaza i mišljenja vještaka Ivana Tkalca proizlazi da tužitelj u predmetnom razdoblju nema u svojoj knjigovodstvenoj dokumentaciji evidentiranih potraživanja na temelju izdanih faktura, odnosno da nema nigdje evidencije tuženika kao poslovnog partnera kao niti tuženik.

Pobijana presuda sadrži valjane i vrlo jasne i detaljne razloge o odlučnim činjenicama, pa razlozi navodeni u obrazloženju te presude jasno daju odgovor na žalbene navode o tome na temelju kojih dokaza i sudačkih uvjerenja je tužbeni zahtjev odbijen.

Navodima svoje žalbe tužitelj nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude. Žalitelj u žalbi ponavlja navode koje je iznosio tijekom prvostupanjskog postupka te iznosi neargumentirane žalbene razloge kojima ne dovodi u pitanje zaključke i utvrđenja prvostupanjskog suda. Stoga ovaj sud prihvata činjenično stanje utvrđeno od strane prvostupanjskog suda, kao i primjenu materijalnog prava te se na temelju odredbe čl. 375. st. 5. ZPP-a poziva na te razloge u kojima je sadržan i odgovor na žalbene navode tužitelja, te se žalitelj upućuje na obrazloženje pobijane odluke.

Naime, Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 25/13) koji je stupio na snagu 1. travnja 2013., člankom 82. dodan je stavak 5. članku 375. prema kojem, ako se presudom žalba odbija, u obrazloženju presude

drugostupanjski sud neće posebno obrazlagati presudu u slučaju da prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjsko presudom, kao i primjenu materijalnog prava, dok se navedena dopuna, sukladno čl. 102. st. 2., primjenjuje i na postupke pokrenute prije stupanja na snagu tog Zakona.

Nije osnovan žalbeni navod da bi se radilo o obvezi nastaloj prema čl. 43. st. 1. ZTD-a.

Naime, stranke su, prema tvrdnji tužitelja, sklopile jedan kompleksni poslovni odnos koji se sastojao u eksploataciji aparata za prodaju cigareta, nabavljanju, kupnji i prodaji cigareta, organizaciji prodaje, reklamiranju. Svjedok Miško Baković u svom iskazu je objasnio način komunikacije između rukovoditelja pojedinih sektora te između ostalog naveo da su isti komunicirali svakodnevno i bili upoznati što se događa u pojedinom sektoru. Ovakav ugovor predstavljao bi za tuženika atipičan ugovor, dok su tipični ugovori kod prodaje bili ugovori o prodaji, kod nabave bi bio ugovor o nabavi i dr.

Slijedom navedenog ovaj sud je zaključio da bi sklapanje takvog ugovora zasigurno prelazilo okvire ovlaštenja punomoćnika po zaposlenju koji bi on bio ovlašten sklapati bez dozvole direktora Milana Rebca.

Stoga razlozima svoje žalbe tužitelj nije doveo u sumnju zakonitost i pravilnost prvostupanjske presude u dijelu u kojem je odlučeno o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

Kod odlučivanja o troškovima postupka prvostupanjski je sud pogrešno primijenio Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Naime, pravilnom primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12 i 103/149) koja se sukladno Tbr. 48. t. 3. Tarife primjenjuje u konkretnom slučaju tuženiku pripada pravo na trošak sa sastav podneska od 10. rujna 2004. u iznosu od 100.000,00 kn (Tbr. 8. t. 1.), za sastav podnesaka od 19. prosinca 2003., 25. rujna 2007., 24. svibnja 2012., 9. studenoga 2012., 2. svibnja 2013. u iznosima od po 500,00 kn za svaki (Tbr. 8. t. 3.), za sastav žalbe na međupresudu iznos od 100.000,00 kn, za zastupanja na ročištima održanim 21. svibnja 2012., 16. siječnja 2014., 17. travnja 2014., 4. studenoga 2014. iznose od po 50.000,00 kn za svako (Tbr. 9. t. 2.), za zastupanja na ročištima održanim 5. prosinca 2012., 12. veljače 2013., 24. travnja 2013., 15. srpnja 2014. iznose od po 100.000,00 kn za svako (Tbr. 9. t. 1.), za ročište za objavu presude održano 19. prosinca 2014. iznos od 500,00 kn (Tbr. 9. t. 3.), PDV od 25 % u iznosu od 200.750,00 kn te trošak sudske pristojbe u iznosu od 6.250,00 kn. Ukupno iznos od 1.010.000,00 kn.

U preostalom iznosu od 27.165,00 kn tuženikov zahtjev za naknadu troška odbijen je jer sukladno čl. 155. st. 1. ZPP-a nije bilo potrebe za isti budući da su se na pojedinim ročištima stranke samo sastajale da bi razmijenile podneske (a koje su mogle direktno dostaviti izvan ročišta) pa su se stoga ročišta odgađala radi očitovanja na iste ili radi pokušaja sklapanja nagodbe, a podnesak od 19. prosinca 2003. po svom sadržaju ne predstavlja podnesak predviđen Tbr. 8. t. 1. Tarife da bi tuženik ostvario punu naknadu za njega. Tužiteljev zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka nije prihvaćen jer je sa žalbom uspio

samo u dijelu koji se odnosi na troškove postupka, dok je žalba u preostalom dijelu neosnovana.

Slijedom navedenog, valjalo je sukladno odredbi čl. 368. st. 1. ZPP-a presuditi kao u točki I. izreke ove presude i na temelju čl. 373. st. 3. ZPP-a kao u točki II. izreke ove presude.

U Zagrebu 3. lipnja 2015.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
FRANKICA PELICARIĆ, v.r.
Za točnost otpavka
ovlaštena službenik

FRANKICA CURMAN

